

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Suleima

Citation: Drachmann, Holger: "Suleima", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 493. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57688/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Andre siger, vi trænger til Tugt,
 Til Bods- og til Bedrings-Salmen.
 Til Bedring — ja! men til Bod — aa nej,
 Det var fra Dynen i Halmen.

Vi trænger til stærke Følelsers Ild,
 Til Farver og Friluft, min Sandten!
 Det fandt jeg ikke i Vestens Byer —
 Saa søgte jeg ind til Levanten.

Om ikke til *den*, Geografen har lagt
 Paa de og de Breddegrader,
 Med de og de Folk i de og de Byer
 Med de og de snevre Gader: —

Og fandt jeg ej alt, hvad andre har søgt,
 Saa fandt jeg kanske noget andet,
 Som bedre kan søges i Digterens Sang
 End i Rejse-Kort over Landet.

Til dette forjættede Østerland
 En sær Fortryllelse bandt mig;
 Og dér — i Farvers og Frilufts Land —
 De stærke Følelser fandt jeg.

Og trækker jeg selv saa tungt mit Vejr,
 Og tynges jeg stundom til Jorden:
 Saa maner jeg Rejse-Minderne frem —
 Levanten er hos mig i Norden.

Suleima.

Softaen synger.

Jeg er en Softa, en tyrkisk Student,
 For sine Viser og Vers bekendt.

Længst sprang jeg over Moskeens Mur
 Og saa' mig om i Vestens Kultur.

Dug spotter jeg derfor Koränen ej —
 Beskeden jeg gaar blot min egen Vej.

Og da der var gaaet en halv Snes Aar,
Saa havde jeg opspist min Faders Gaard.

Jeg blev en be-bløkket og støvgraa Skriver,
Kadien var mig min Arbejdsgiver;

Og jeg fik Mad og min Hund fik Mad;
Jeg og min „Trofast“ var lige glad:

Om Loven var ret, om Loven var vrang —
Da saa' jeg Suleima for første Gang.

Det var mig, som om en Vision jeg fik:
Og jeg var Poet fra det Øjeblik!

Igennem Verdens Kulturen jeg saa',
Østens den brogede, Vestens den graa;

Jeg forsked, jeg grubled, jeg trælled, jeg sled
Raadvild jeg sad i mit Ansigts Sved.

Da saa' jeg dybt til mit Hjertes Bund:
Og jeg var et Menneske fra den Stund!

Suleima! Dig hører mit Hjerte til!
Og nu kan det gaa mig, hvorledes det vil.

Kadi kan skælde mig Huden fuld:
Jeg sidder stolt og vogter mit Guld!

Jeg digter til Bryllup og Barselfærd,
Jeg skriver for Penge og Penges Værd.

En stakkels Poet maa digte for Brød:
Jeg hæver min Løn i Suleimas Skød!

Ved Dagen min Kaftan er støvet og graa:
Om Natten tager jeg Festdragt paa!

Usét flyver jeg til min Brud:
Mit Ungdoms-Regnskab sletter hun ud!

Hun skænker mig Vin, hun rækker mig Brød :
Velsignet være dit hvide Skød !

I den stille Nat.

Helt ofte, naar i den stille Nat
Skriverens Lampe brænder,
Min smertende Pande føler et Tryk,
Et blidt, af to bløde Hænder.

Intet jeg ser ; mit Øje blev skjult,
Jeg kan kun en Hvvisken høre :
Det er som om Poesien sin Sang
Aanded ind i mit Øre !

Jeg søger at gøre mit Øje fri,
Jeg strider imod og stræber :
Da lukkes min Mund af et duftende Kys
Fra to varme, fugtige Læber.

Saa stiger en Tak i den stille Nat,
Mens Skriverens Lampe brænder :
Det er min Sjæl, som velsigner i Sang
Suleimas velsignede Hænder !

Tro.

De klamres indenfor Islam,
De kives i hver en Tro.
Verden er fuld af Sekter og Schismer —
Hvornaar vil den komme til Ro ?

De taler, medens der strides,
Om alt det, hvorpaa de tror.
Det gælder at *elske nogen*
Paa denne kivagtige Jord !

Hos Saadi findes det Udsagn.

Hos Saadi findes det Udsagn
— som gentages atter og atter —:
„Langt heller i kristent Fangenskab
End gift med sin Velgørers Datter.“

O Saadi, Du store Digter,
Hvis Navn er i Guldærts skrevet:
Hvad har Du vel i dit Ægteskab
Af Kobber og Bly oplevet?

Sulejma! var jeg din Husbond
Og Du min Velgørers Datter,
Næppe Du hørte dit dyre Navn
Gentaget atter og atter!

Men nu — jeg er selv en Digter,
Hvis Navn er i Guldærts skrevet:
Jeg har i Suleimas Fangenskab
En Guldalder-Drøm oplevet!

Hjerterngod.

Lad Hafis i sine Gazeler
Besynge sin Elskedes Ynder —
Lad mig imod Digternes Digter
Være den ringe Begynder:

Lad Hafis være den største
I Sængernes kronede Lav:
Han synes mig tidt at drukne
I Vinens og Kærligheds Hav!

Beständig Roser og Druer,
Gæstebud og Serenade:
Jeg synes, hans Elskede drukner
I alle de Rosenblade!

Vi ser hendes Barm at bølge,
Vi ser det smægtende Øje —
Men ej, hvad høg Blikket delges
Og Barmens de bølgende Høje!

Lad Hafis være den største
 I Sangernes kronede Lav :
 Jeg er kun en Perlelsker
 I Vinens og Kærligheds Hav.

Suleima! en Skat har jeg fundet
 — skønt end kun en ringe Begynder —
 Og det er din *Hjertensgodhed*,
 Perlen blandt dine Ynder!

Bosporus! din Bølge sukker.

Bosporus! din Bølge sukker,
 Naar med Knitren Solen slukker
 Faklen i det vaade Skød!
 Men fra modsat Side Maanen
 Ud af Æterens dybe Blaanen
 Strækker Lampen valmurød.

Og det er i Valmudrømme
 Bølgen vugger sig til ømme
 Toners skære Farve-Lyd!
 O Suleima! denne Bliven,
 Denne Flygten bort og Given
 Hen sig i den tavse Fryd:

Denne Længsel, som vil stige,
 Denne Attraa, som vil hige
 Frem og frem til større Fryd —
 Dette udsigellige
 Valmusvangre Drømmerige —
 Kender Du til Bølgens Lyd?

Det var slig en Nat.

Det var slig en Nat, Du sukked,
 Da vi sammen havde drukket
 Bægrets søde Indhold ud —
 Og Du blegned, mens Du hvisked:
 Fly! Jeg er vor Paschas Brud!

Fra mit Øje rev Du Bindet —
 Dine søgraa Øjne skinned
 I en dunkel Feberglød,
 Og de hvide, bløde Arme
 Sank som visne i dit Skød.

Blodet svulmed mig i Vrede,
 Og jeg greb om Knivens Skede,
 Halvt jeg drog dens Klinge ud —
 Iskold læa min Haand om Hæftet,
 Og jeg stønned: Paschas Brud!

Saadan sad vi dér i tavse
 Dødsminutters tunge Pause —
 Kniven faldt mig for min Fod;
 Men i begge vore Sjæle
 Damascenerklingen stod.

Det var Dig, som Klingen førte,
 Det var mig, som om jeg hørte
 Draaber pible fra dit Skød!
 Og en Hulken rysted begge,
 Og som blodig Graad den lød.

Det var slig en Nat, vi sukked,
 Da vi sammen havde drukket
 Bægrets søde Indhold ud.
 Og Du blegned, og jeg mumled:
 Var Du endda Dødens Brud!

Du Vægter foran Tavernen.

Du Vægter foran Tavernen —
 Luk op, luk op, luk op!
 Ser Du ej Midnatsstjernen
 Over Moskeens Top?

Ser Du ej Stjernen smile
 Til lykkelig Kærlighed? ...
 Aa, skaf mig et Kogger med Pile:
 Skyd ned! skyd ned! skyd ned!

Hvad raser jeg? Stjernen sidder
Urørt paa Moskeens Hat.
Suleima min Elskede hedder —
Hun hedder ej *min* i Nat!

Slaa Døren ind til Tavernen:
Luk op for det hellige Hus:
Saa la'r vi Moskeen og Stjernen
Tumle om Kap i en Rus!

Saa la'r vi min Vittigheds Pile
Skyde paa Kærlighed!
Paa alt, som kan sukke og smile ...
Vi skyder Alverden ned!

Jeg prygl'er den lurvede Vægter,
Jeg prygl'er hver kvindefødt Mand,
Jeg bliver en Gudsforlægter ...
Jeg drikker mig fra min Forstand.

Tys! der lyder Instrumenter.

Tys! der lyder Instrumenter —
Harpe, Luth og Fløjte-Spil.
Og den store, gule Maane
Smiler vemodsfuld dertil.

Gennem Maanesmilet vugger
Serenadens sorte Baad,
Medens Harpe, Luth og Fløjte
Fælder deres bløde Graad.

Smilet falder paa mit Ansigt,
Graaden hæver i mit Bryst —
Ak, det er, som om jeg kendte
Min Suleimas blide Røst.

I et Hav af Blomsteraande
Vugger sig den bløde Graad,
Og paa Bosporus forsvinder
Serenadens sorte Baad.